

получава съответна актуализация и иновирано преосмисляне съобразно конкретните потребности в конкретното време. Така се появяват описаните фолклорни обредни практики, извършвани на скалите край с. Чокоба, Оризари, Глушник, визуализиращи следващ тип сакралност.

Друг вариант представлява немотивирана чрез конкретни обредни практики приемственост на сакралност, но осмисляна чрез легенди и предания. Това се случва, когато на конкретното място, по различни причини, се е осъществявала смяна на население от различни етнически и конфесионални групи. Тогава всеки път усвояването на пространството се осмисля чрез своя модел на картината за свят. И ако в тази картина не фигурира адекватна представа или обредност, която да „покрие“ конкретното място, на помощ идва легендата и преданието. Най-често те интерпретират неговата сакралност чрез скритото съкровище. Така стоят нещата на скалното светилище на Чобра, на Цигумилка, където липсва регистрирана фолклорна обредност. Но това са места, които „крят“ съкровища, според местното знание. А Цигумилка е осмислено и чрез образа на Крали Марко.

Трети вариант е наслагване на нов тип сакралност върху стар пласт и осмисляне по този начин на заварената в материален план, но липсваща като съдържание сакралност. Такъв е описаният случай със скалното светилище на Хърсулград край с. Кипилово и раннохристиянската църква до него, или на Хисарлъка край Сливен, където е възможно да е имало тракийско светилище, на което вероятно принадлежат намерените там оброчни плочки на тракийски конник, светилище на Зевс, обозначено чрез култовия надпис в крепостта Туида и голямата раннохристиянска базилика с баптистерий към нея, ситуацията край с. Сотиря, където има основание за подчертано сакрално натоварване на пространството. А край с. Чинтулово е налице динамично вплитане на сакралност, материализирано чрез „обръщане“